

L'estel de Nadal

Quan Jesús va néixer a Betlem, el 25 de desembre, que és Nadal, tothom volia anar a veure'l i a portar-li regals, perquè sabien que era pobre i no tenia res. La gent de Betlem li portaven el que tenien, un pastor li portava un corderet, un altre una gallina per fer bon caldo, una pastora li portava una manteta per a que no tingués fred, un llenyataire li va portar llenya perquè Josep fes foc i tinguessin caldoreta, uns altres tocaven el timbal i la flauta perquè Jesús estigués content, algú li portava un formatget, una nena petita li va portar un sonall, un altre nen petit li va portar un xumet per quan no pogués dormir..... tots li portaven el que podien

Els àngels del cel cantaven per anunciar que Jesús havia nascut a tota la gent de bona voluntat.....I la lluna i els estels brillaven per il·luminar la nit. Tothom estava content

Però al mig del cel hi havia una estrelleta petita, petita, que gairebé no es veia.....i estava molt trista, perquè ningú li feia cas, no sabia per a que servia, ni que havia de fer.....i es va posar a plorar

Passava un angelet per allà i quan la va veure plorar, li va preguntar: -“Per què plores, estrelleta?”. I ella, plorosa, li va contestar: - “Sóc tan petita i insignificant que ningú no em veu, i no em deixen brillar al costat de les altres perquè diuen que faig poca llum, i això em fa estar molt trista”. -“No ploris, estrelleta, que Jesús t'estima igual, i m'ha enviat per donar-te aquest missatge: A partir d'aquesta nit, el teu destí serà marcar el camí a tots els que vulguin anar a veure l'Infant Diví”

I havent dit això, l'angelet li va tirar el seu polsim màgic d'estels importants, i l'estrella molt contenta es va posar quan va veure que ella, tan petita i insignificant, s'havia convertit en un estel ben gran, amb una cua brillant que tothom volia seguir fins al portal.

I la seva feina va fer tan bé que un altre encàrrec li van donar: Des de Betlem havia d'anar a buscar fins a països llunyans uns Reis Savis i Mags que a Jesús volien visitar per portar-li grans regals. Sense cap por ho va fer i pel desert els va guiar fins al poble de Betlem. Quan la va veure Jesús, content la va beneir i satisfeta es va sentir

Des de llavors, per Nadal, al pessebre la posem, ben gran i ben brillant per il·luminar el portal.

L'àngel i el núvol

Hi havia una vegada un angelet petit que li agradava molt jugar, com a tots els nens petits. S'ho passava molt bé corrent pel cel amb els seus amics, jugant al "pilla, pillà", a "qui toca paga", o a qualsevol joc que s'inventaven, la qüestió era jugar i gastar les energies que els sobraven per tots els cantons.

Els àngels més grans, que eren els encarregats de vigilar-los i d'ensenyar-los el què podien fer o no (com els mestres dels xiquets de la terra), els havien dit molts cops que no havien dit moltes vegades que no havien de córrer tan de pressa, i havien de vigilar per on anaven, perquè si no podien xocar contra qualsevol cosa que hi hagués pel cel, un avió, un altre àngel o qualsevol núvol, o estrella quan era de nit.

Però l'angelet de la nostra història, que es deia Manelet, no estava per històries, i mai escoltava el que li deien els grans, sempre anava a la seva i no pensava mai les coses abans de fer-les, en resum, era una mica entremaliat.

Així que un dia que feia un bon sol, després de classe, se'n va anar a jugar amb els seus amics, i van decidir participar en una cursa fins al portal de Betlem. El mestre els va dir que el guanyador seria nomenat angelet de la guarda del Nen Jesús que acabava de néixer. En Manelet, que sempre volia ser el primer, va començar a volar de pressa, de pressa, deixant tots els amics al darrera, i mentre mirava si eren molt a prop, com no mirava davant, va xocar amb un núvol que prenia el sol tranquil·lament, i va caure damunt d'ell.

El núvol, que ja era vell, i estava una mica de mal humor, es va enfadar molt amb l'angelet, per caure-li a sobre sense avisar, i li va dir: -"Per què no mires per on vas?, tots els angelets petits sou iguals, sempre de pressa, sempre de pressa.... no sé per què correu tant, hi ha temps per a tot!"

Però l'angelet, penedit d'haver espantat el núvol, li va dir: -"Ai, núvol, nuvolet, no t'enfadis pas amb mi, que vull ser l'angelet de la guarda destinat al Fill diví, el Nen Jesús, però si no guanyo aquesta cursa, un altre em prendrà aquest lloc. Perdona'm, si us plau, i deixa'm marxar, encara que no sé molt bé el camí.

El núvol, que era molt bo, li va dir que el portaria fins a Betlem, perquè pogués ser el primer, i així ho va fer. L'angelet Manelet, agraït, li va fer un petó ben fort

I el núvol, content d'aquell petó que l'angelet li havia fet, es convertí en una estrella, i sempre el va acompanyar, el va vigilar i el va aconsellar en tot el que havia de fer, fins

que l'angelet Manelet es va fer un àngel ben gran, intel·ligent i treballador, que ajudava als angelets petits a aprendre moltes coses.

I s'ha acabat així, la història feliç de l'angelet Manelet i el núvol convertit en una estrella brillant. Si us ha agradat, piqueu de mans, i si no, mala sort.

P-5

La casa que riu

Una vegada hi havia una ciutat no molt gran, com ara la nostra. I en aquesta ciutat hi havia una escola. I en aquesta escola hi havia un pati, i en aquest pati hi havia xiquets i xiquetes, petits, mitjans i grans.

Aquest xiquets eren com tots els xiquets del món, menjaven com tots, estudiaven com tots, jugaven com tots.....però tenien una característica una mica especial: no parlaven com tots, quan parlaven, en lloc de paraules, de les seves boques sortien formes geomètriques. Així, hi havia xiquets i xiquetes que parlaven en QUADRAT, uns altres parlaven en TRIANGLE, uns altres en ROMBE, altres en RODONA, i uns altres en RECTANGLE.

I aquesta no era l'única peculiaritat que tenien aquests xiquets i xiquetes, perquè, a l'hora de jugar, sempre jugaven separats, i només s'ajuntaven amb els seus iguals (les formes al parlar). Entre uns grups i altres, sempre hi havia rivalitats, i moltes baralles, sempre estaven discutint, i molts cops, fins i tot arribaven a les mans i es pegaven, cops, puntades de peu, empentes, estirades de cabells.... tot el que us pugueu imaginar.

Els mestres d'aquella escola ja havien intentat arreglar aquesta situació de moltes maneres, parlant, amb càstigs, amb moltes formes de mediació, amb recompenses per als qui es relacionessin millor.....ja no sabien què fer. I parlaven entre ells, buscant noves fórmules per arreglar-ho. Sobretot, hi havia una mestra, que no perdia l'esperança de que tots els xiquets es fessin amics, i no parava de rumiar- ho, i es deia, pensant, pensant: - "Això cada dia va pitjor, els xiquets d'aquesta escola es barallen massa, no poden estar junts. I no els valen raons, mediacions, ni càstigs.....res. No sé si trobaríem algú que ens pogués ajudar.....I, pensant, pensant, se li va encendre una llumeta, va pensar en un amic que tots tenim, i sempre està al nostre costat, encara que no el veiem. I va dir: Ah!.... ja ho tinc, no sé com no hi havia pensat abans."

Van passar unes setmanes, i un dia, a l'hora del pati, la mestra es va presentar amb un noieta que mai ningú havia vist, els va cridar a tots, i els va dir: - "Nois, escolteu un moment, us porto un company nou, espero que l'ajudeu a trobar-se a gust a la nostra escola. No parla com vosaltres, com ningú de vosaltres, i té un nom que haureu d'endevinar. M'agradaria que us féssiu molt amics.

Els nens van parar de jugar per escoltar el que deia la mestra, però tan bon punt ella se'n va anar, van començar a disparar-li preguntes al noi que acabava d'arribar:- "Com és que no dius res?" li preguntava un triangle. -"Per què no parles?", deia un quadrat.

- "No volem jugar amb tu, perquè no ets gens divertit", cridava un cercle. Però aquell noieta no contestava, perquè no parlava ni en quadrat, ni en triangle, ni en cercle, ni en rombe, ni en rectangle, ni en res. Senzillament, no parlava.

Els companys el van ignorar, van tornar a jugar amb els seus amics, i quan el noi que no parlava s'acostava a algun grupet, ells el rebutjaven, i li deien: -"No ets com nosaltres, no et volem", li deia un rectangle. -"Quina vergonya, no saber parlar!", remugava un rombe". I els triangles repetien: - "Tu no pots jugar, vés-te'n, vés-te'n"

I el noieta que no deia res se'n va anar, i es va asseure en un raconet del pati, ignorat per tots, insultat per tots, odiat per tots.....Estava molt trist, molt trist.....

I llavors, molt suaument, com si ho fes sense voler, va fer un petit somriure, i era un somriure de color blau, que va anar a parar damunt d'un triangle, i aquest triangle es va tornar de color blau. Un dels xiquets que parlaven en quadrat va dir: -"Què bonic !, pots fer-me a mi un altre somriure, si us plau?". I el noieta va fer un somriure de color marró, que es va posar damunt del quadrat"

Una xiqueta que parlava en rectangle va dir: -"I a mi? M' en pots fer un de color verd?", i una altra va demanar: - I a mi, de color roig?". Una altra xiqueta va dir: -"Són tan bonics, els teus somriures..... me'n fas un de color lila?"

I tots els nens, a poc a poc, s'anaven acostant al noieta aquell que no deia res, i li demanaven somriures, i ell, sense parar, ni recordar-se de que ells l'havien insultat i l'havien rebutjat, va anar repartint somriures de tots els colors per tot arreu

I així, tots es van posar a jugar junts, i amb les seves formes van construir una bonica casa, que amb els somriures d'aquell noieta s'anava omplint de colors. I les seves paraules, de totes formes i colors, s'enfilaven ben enlaire, cel amunt, mentre el noieta que no deia res, no parava de somriure

I la mestra, quan va veure el que estava passant, va dir: -"Ara sí que dóna goig, aquesta escola! Tots s'han fet amics, gràcies al noieta que regala somriures i omple la vida de colors"

Els companys del noieta van endevinar aviat el seu nom.

I vosaltres, que heu llegit o heu escoltat aquesta història, segur que també ho endevinareu.

El seu nom és.....JESÚS